

TEZA:

Obwiniony radca prawny odmówił zapłaty zajętej wierzytelności czynszowej na wezwanie Komornika Sądowego Sądu Rejonowego. Przedmiot sprawy wyznacza zarzut obwinienia dyscyplinarnego, a ten nie jest ograniczony tylko do braku zapłaty czynszu przez obwinionego jako tzw. trzeciodłużnika, lecz idzie znacznie dalej, przypisując obwinionemu zmierzanie do udaremnienia egzekucji. Sam brak zapłaty nie kwalifikuje się jednak jako udaremnienie egzekucji. Z uwagi na to, że w świetle całości zgromadzonego materiału dowodowego brak było możliwości przypisania obwinionemu czynu zgodnego z jego opisem w zaskarżonym orzeczeniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, zachodziła konieczność uniewinnienia obwinionego przez Wyższy sąd Dyscyplinarny.

WO-32/23**ORZECZENIE**

z 11 października 2023 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: S WSD Karolina Szał**Sędziowie:** S WSD Piotr Karwat – sprawozdawca
S WSD Sławomir Bereza**Protokolant:** Barbara Sarnowska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Dariusza Drozdowskiego po rozpoznaniu 25 maja 2023 r. i 11 października 2023 r. w Warszawie na rozprawie sprawy radcy prawnego T.B., wpisanego na listę radców prawnych OIRP pod numerem (...),

obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego polegającego na naruszeniu zasad etyki radcy prawnego – art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (w brzmieniu ustalonym w załączniku do uchwały nr 3/2104 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców prawnych z 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego) w zw. z art. 12 kodeksu karnego, z powodu odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z 20 sierpnia 2020 r., sygn. akt: OSD 26/20, zważywszy, że Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie, orzeczeniem z 6 maja 2021 r. sygn. akt WO – 205/20, w części która stała się prawomocna, zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że uniewinnił obwinionego od popełnienia czynu przypisanego mu w pkt 1 zaskarżonego orzeczenia oraz uchylił pkt 3 zaskarżonego

orzeczenia,

orzeka:

1. zmienia pkt 2 zaskarżonego orzeczenia w ten sposób, że uniewinnia obwinionego od przypisanego mu w tym punkcie czynu,
2. zmienia pkt 4 zaskarżonego orzeczenia w ten sposób, że zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 2.350,00 zł (słownie: dwa tysiące trzysta pięćdziesiąt) zł obciąża Okręgową Izbę Radców Prawnych ,
3. kosztami postępowania odwoławczego w kwocie 1 800 (słownie jeden tysiąc osiemset) zł; obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Pismem z 20 marca 2020 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych wniósł o ukaranie radcy prawnego T. B. obwinionego o to, że w okresie od sierpnia 2014 r. do grudnia 2019 r. w (...), działając umyślnie, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz przy wykorzystaniu takiej samej sposobności naruszył obowiązek dbałości o godność zawodu radcy prawnego, co mogło zdyskredytować go w opinii publicznej i podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego w ten sposób, że będąc, jako dzierżawca, zobowiązany do zapłaty czynszu dzierżawnego w wysokości 130 588 zł rocznie na rzecz wydzierżawiających G. L. i B. L. z tytułu umowy dzierżawy nieruchomości objętych księgami wieczystymi o numerach podanych we wniosku o ukaranie, zawartej 29 lutego 2012 r., nie zapłacił tej kwoty na rzecz wierzycieli, a nadto odmówił zapłaty zajętej wierzytelności na wezwanie Komornika Sądowego Sądu Rejonowego w (...), z 17 września 2018 r., do realizacji zajęcia wierzytelności z 24 lipca 2014 r. w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przeciwko G. L. i B. L., sygn. akt KM 1398/13, zmierzając do udaremnienia egzekucji, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych („**urp**”) w zw. z art. 11 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z 22 listopada 2014 r. w sprawie uchwalenia Kodeksu Etyki Radcy Prawnego („**kerp**”) w zw. z art. 12 kodeksu karnego.

Ww. pismem Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o ukaranie obwinionego także za inny czyn, od którego popełniania obwiniony został prawomocnie uniewinniony orzeczeniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z 6 maja 2021 r. sygn. akt WO – 205/20. Czyn ten nie jest był przedmiotem rozpoznania niniejszym

orzeczeniem, dlatego opis przebiegu postępowania w zakresie odnoszącym się do czynu, w sprawie którego zapadło prawomocne rozstrzygnięcie, został pominięty.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych („OSD”), orzeczeniem z 20 sierpnia 2020 r., sygn. akt: OSD 26/20, w zakresie rozpoznania niniejszym orzeczeniem, uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu. OSD zakwalifikował opisany czyn jako przewinienie dyscyplinarne z art. 64 ust. 1 urp w zw. z art. 11 ust. 1 i 2 kerp. Za przewinienie to OSD wymierzył obwinionemu karę pieniężną w wysokości 4 000 zł.

Obwiniony w ustawowym terminie wniósł odwołanie zaskarżając orzeczenie w całości.

Orzeczeniu, w zakresie rozpoznania niniejszym orzeczeniem, obwiniony zarzucił naruszenie:

- 1) art. 2 § 1 pkt 1 kpk oraz art. 4 kpk w zw. z art. 5 § 1 i 2 kpk oraz art. 7 kpk poprzez wydanie orzeczenia skazującego bez dowodów winy i naruszenie podstawowych zasad dowodzenia winy oraz zastąpienie ich domniemaniem winy obwinionego;
- 2) art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania a także poprzez brak rozważenia całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie oraz wszystkich faktów wynikających z przeprowadzonych dowodów a mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, przy jednoczesnym oparciu rozstrzygnięcia na okolicznościach nieudowodnionych a w konsekwencji wyprowadzenie z materiału dowodowego wniosków z niego niewynikających, a ponadto sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego a w szczególności pominięcie, że zarówno wydzierżawiający, zarządca nieruchomości jak i pokrzywdzona, przez okres kilku lat nie podjęli żadnych działań windykacyjnych przeciwko obwinionemu;
- 3) art. 4 kpk i art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez oparcie rozstrzygnięcia na wybiórczo dobranych dowodach lub ich fragmentach, bez uwzględniania ich przy ocenie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, w tym związanych z sytuacją konfliktu pomiędzy pokrzywdzoną a obwinionym, i bez pogłębionego wyjaśnienia przyczyn dokonania takiej oceny, w szczególności poprzez: i) dowolne przyjęcie, że odmowa wyjaśnienia przez obwinionego przyczyny odmowy zapłaty spornej wierzytelności oznacza istnienie tej wierzytelności oraz świadczy o jej bezsporności w sytuacji, gdy w aktach sprawy nie ma na to żadnego dowodu, ii) uznanie, że wierzytelność pokrzywdzonej za lata 2014-2019 istnieje i jest bezsporna w sytuacji, gdy obwiniony temu zaprzeczył a pokrzywdzona nie przedstawiła żadnego dowodu przeciwnego, iii) uznanie, że obwiniony, nie płacąc w latach 2014-

2019 wierzycielom wierzytelności zajętej w toku postępowania egzekucyjnego KM 1398/13 działał w celu jego udaremnienie w sytuacji, gdy postępowanie MK 1398/13 zostało umorzone w 2015 roku w związku ze zmianą wierzyciela egzekwującego a w konsekwencji dokonane w jego toku zajęcia, w tym powołane przez sąd I instancji zajęcia z 24 lipca 2014 r., uległy uchyleciu;

- 4) art. 5 § 1 i 2 kpk, art. 4 kpk i art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez bezpodstawną odmowę wiarygodności stanowisku obwinionego o przyczynach odmowy zapłaty czynszu dzierżawnego i przerzucenie na niego ciężaru dowodu braku zawinionego popełnienia zarzucanych mu czynów, wbrew zasadom postępowania karnego, m.in. zasady rozstrzygania wątpliwości na korzyść obwinionego, domniemania niewinności, ciężaru dowodu;
- 5) art. 424 § 1 kpk polegające na: i) niedostatecznym zawarciu ustaleń i wyjaśnieniu podstawy orzeczenia w zakresie wskazania konkretnego materiału dowodowego pozwalającego bezsprzecznie na przypisanie obwinionemu zarzucanych mu czynów (w uzasadnieniu sąd I instancji tylko ogólnie wymienił zbiorczo dowody i podał, że zgromadzony materiał dowodowy dał podstawy do dokonania ustaleń faktycznych, pozwalających na przypisanie obwinionemu zarzucanego mu czynu, jednak nie przytacza w tym zakresie konkretnych dowodów), ii) niewskazaniu w orzeczeniu, na jakich dowodach oparł się sąd wydając orzeczenie, a w szczególności jakie fakty uznał za udowodnione.

Obwiniony podał także, że konsekwencją ww. naruszeń przepisów postępowania mających wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, były błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, m.in. takich, że obwiniony od sierpnia 2104 do grudnia 2019 celowo nie płacił czynszu dzierżawy na rzecz wierzycieli będąc do tego zobowiązanym jako dzierżawca oraz zmierzając do udaremnienia egzekucji KM 1398/13 w sytuacji, gdy: i) obwiniony zaprzeczył istnieniu tej wierzytelności powołując się na to, że jest ona sporna a w zgromadzonym materiale dowodowym brak jest dowodu przeciwnego, ii) postępowanie KM 1398/13 uległo umorzeniu, a dokonane w jego toku zajęcia, w tym wskazane w opisie czynu zajęcia z 24 lipca 2014 r., zostały uchylone, zatem obwiniony nie mógł opóźnić czy zniweczyć postępowania, które zostało wcześniej umorzone, jak również nie spoczywał na nim obowiązek zapłaty czynszu dzierżawnego do rąk komornika.

Obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Wniósł również o zasądzenie na jego rzecz zwrotu poniesionych przez niego kosztów za obydwie instancje według norm przepisanych.

Orzeczeniem z 6 maja 2021 r. sygn. akt WO – 205/20, Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych („WSD”) utrzymał w mocy orzeczenie sądu I instancji w zakresie czynu będącego przedmiotem niniejszego orzeczenia. Od tego orzeczenia obwiniony wniósł kasację, w wyniku której wyrokiem z 24 stycznia 2023 r. sygn. akt II ZK 26/22, Sąd Najwyższy uchylił to orzeczenie w zaskarżonym zakresie i w tej części przekazała sprawę WSD do ponownego rozpoznania. W wyroku SN wskazał, że WSD nie rozważył należycie wniosków i zarzutów odwołania obwinionego, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia. Przedmiot sprawy wyznacza zarzut obwinienia dyscyplinarnego, a ten nie jest ograniczony tylko do braku zapłaty czynszu przez obwinionego jako tzw. trzeciodłużnika, lecz idzie znacznie dalej, przypisując obwinionemu zmierzanie do udaremnienia egzekucji. Cywilna egzekucja odnosi się zasadniczo do relacji prawa cywilnego i nie kwalifikuje samego braku zapłaty jako udaremnienia egzekucji. Inaczej jest w prawie karnym, w którym udaremnianie lub uszczuplenie zaspokojenia wierzyciela penalizowane jest w art. 300 § 2 kk i jest zachowaniem ukierunkowanym na udaremnienie wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego. Chodzi tylko o te zachowania dłużnika, które prowadzą do skutku w postaci udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela. Warunkiem odpowiedzialności może być również wykazanie, że poprzez wskazane zachowanie sprawca dążył do udaremnienia egzekucji. Na gruncie prawa dyscyplinarnego pojęcie udaremniania egzekucji może być inaczej rozumiane i stosowane, jako że ma ono legitymację materialną osadzoną w zasadach etyki z art. 11 kerp. Jeśli na podstawie tego przepisu można przenieść do odpowiedzialności dyscyplinarnej to pojęcie w szerszym znaczeniu, to jednak i wówczas rozumienie sowa „udaremnienie” nie powinno być dowolne, czyli sprzeczne choćby z jego semantycznym znaczeniem. Obowiązkiem WSD było rozważenie, czy zachowanie obwinionego polegało na udaremnieniu egzekucji, czy było podjęte w tym celu, a więc objęte zamiarem obwinionego i jakie konkretnie okoliczności za tym przemawiają. Należałoby również ustalić treść zobowiązania wierzycieli i dłużnika w ujęciu dynamicznym (umowy dzierżawy), czyli zachowania jej pierwotnej treści lub podlegania potencjalnie późniejszym zmianom.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

WSD uznał, że w zakresie rozpoznawanym niniejszym orzeczeniem obwiniony podlega uniewinnieniu.

Kluczowy dla rozstrzygnięcia okazał się podniesiony w odwołaniu zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie czynu będącego przedmiotem rozpoznania

w niniejszym orzeczeniu.

Zgromadzone w sprawie dowody świadczą o tym, że obwiniony uczestniczył w postępowaniach egzekucyjnych jako tzw. trzeciodłużnik, że działając w tym charakterze odmawiał zapłaty zajętej wierzytelności z tytułu czynszu dzierżawnego, wobec której był dłużnikiem. Okoliczności te są w sprawie bezsporne. Obwiniony nie kwestionował ich ani w toku postępowania przed OSD ani w samym odwołaniu. Sporne jest jedynie to, czy odmowa zapłaty zajętej wierzytelności nosiła znamiona działania z zamiarem udaremnienia egzekucji. Słuszna jest co do zasady ocena OSD, że skoro radca prawny będący w postępowaniu egzekucyjnym tzw. trzeciodłużnikiem, unika zapłaty zajętej wierzytelności, to powinien, w myśl zasady dobrych obyczajów i uczciwości, mieć do tego uzasadnione powody. Postawa, w myśl której dłużnik zamierza zapłacić dopiero w wyniku procesu sądowego wytoczonego mu przez wierzyciela, a w postępowaniu egzekucyjnym jego działania sprowadzają się do uczynienia egzekucji bezskuteczną, jest z punktu widzenia art. 11 ust. 1 i 2 kerp nieakceptowalna i może być w świetle tego przepisu rozpatrywana jako dążenie do udaremnienia egzekucji stanowiące uchybienie godności zawodu mogące zdyskredytować radcę prawnego w opinii publicznej i podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego. Podążając za stanowiskiem SN wyrażonym w niniejszej sprawie, na potrzeby odpowiedzialności dyscyplinarnej, nie ma potrzeby dokonywania subumcji zachowania radcy prawnego do normy wynikającej z art. 300 kk. Doniosły dla oceny zachowania obwinionego jest także wyrok Sądu Okręgowego z 22 marca 2021 r. sygn. akt I C 1141/17. Wyrok wydano po wydaniu przez OSD zaskarżonego orzeczenia, niemniej podlega on ocenie WSD jako dowód złożony przez pokrzywdzonego w postępowaniu II instancji przy piśmie z 23 maja 2023 r. W wyroku tym, sąd powszechny oddalił powództwo pokrzywdzonego przeciwko obwinionemu wytoczone mu w ramach tzw. skargi pauliańskiej (art. 527 kc). Przyczyną oddalenia powództwa było uchybienie terminu przewidzianego w art. 534 kc (prekluzja). Sąd, pomimo stwierdzenia prekluzji, w uzasadnieniu wyroku wypowiedział się także co do istoty żądania pozwu uznając, że „ustalenia stanu faktycznego jednoznacznie wskazują, iż pozwany był z dłużnikami powiązany biznesowo. (...) trudna sytuacja finansowa G. L. i (...) S.A. była przedmiotem analizy wielu doniesień prasowych i musiała być znana pozwanemu, który także z racji wykształcenia i planów wspólnego biznesu z G. L. – elektrownia wiatrowa – musiał analizować jego sytuację finansową. Także zachowanie pozwanego po zawarciu umowy dzierżawy, który utrudnia postępowanie egzekucyjne, wskazuje na bliskie stosunki z dłużnikiem G.L. i świadomość pozwanego działania z pokrzywdzeniem wierzycieli” (str. 25 uzasadnienia wyroku).

Wszystkie te okoliczności, możliwe do ustalenia na podstawie dowodów zgromadzonych w postępowaniu I instancji oraz dodatkowo potwierdzone dowodami złożonymi przed tutejszym sądem, nie pozwalają jednak na uznanie, że obwiniony jest winny popełnienia czynu przypisanego mu w orzeczeniu OSD. O ile bowiem bezsporny jest element przypisanego obwinionemu zachowania polegającego na tym, że jako tzw. trzeciodłużnik nie zapłacił na rzecz wierzycieli dłużnika zajętej wierzytelności z tytułu czynszu dzierżawnego, o tyle drugi element przypisanego zachowania: „*a nadto odmówił zapłaty zajętej wierzytelności na wezwanie Komornika Sądowego Sądu Rejonowego w (...), z 17 września 2018 r., do realizacji zajęcia wierzytelności z 24 lipca 2014 r. w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przeciwko G. L. i B. L., sygn. akt KM 1398/13, zmierzając do udaremnienia egzekucji*” jest sprzeczny z dowodami zgromadzonymi w sprawie. Jest to jednocześnie, w świetle zapatrywań prawnych SN w niniejszej sprawie, element kluczowy: dla ustalenia, czy w realiach niniejszej sprawy popełniono delikt dyscyplinarny z art. 11 kerp, nie wystarczy wykazać, że obwiniony nie regulował wierzytelności. Konieczne jest ustalenie, że czynił to z zamiarem udaremnienia egzekucji. Tymczasem, w opisie przypisanemu obwinionemu czynu, mowa jest o odmowie zapłaty zajętej wierzytelności na wezwanie komornika z 17 września 2018 r. do realizacji zajęcia wierzytelności z 24 lipca 2014 r. w postępowaniu egzekucyjnym (...) sygn. akt KM 1398/13”. Ze zgromadzonych w sprawie dowodów wynika natomiast, że 17 września 2018 r. komornik wystosował pismo stanowiące zajęcie wierzytelności w postępowaniu egzekucyjnym sygn. akt KM 1173/17 a nie, jak ustalił OSD wezwanie do realizacji zajęcia wierzytelności w postępowaniu egzekucyjnym sygn. akt KM 1398/13.

Wprawdzie pokrzywdzony już na wczesnym etapie, w postępowaniu przed rzecznikiem dyscyplinarnym, zauważył powyższy błąd, wnosząc o „sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej” w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów (pismo pokrzywdzonego z 18 lutego 2020 r. k. 350 – 367), ale wniosek ten nie doczekał się jakiegokolwiek reakcji ani na etapie postępowania przed rzecznikiem ani przed sądem dyscyplinarnym.

Powyższych błędów w ustaleniach faktycznych nie sposób traktować jako oczywistych omyłek pisarskich. Treść tych ustaleń odnosi się bowiem do postępowania egzekucyjnego, które w rzeczywistości się toczyło (KM 1398/13) tyle, że czynność komornika, na którą powołują się te ustalenia, została dokonana w innym postępowaniu egzekucyjnym (KM 1173/17) i była innego rodzaju niż wynika to z ustaleń faktycznych (zajęcie wierzytelności a

nie wezwanie do realizacji wcześniejszego zajęcia). Omawiany element opisu jest kluczowy dla przypisania obwinionemu zamiaru udaremnienia egzekucji, a nie sposób ocenić, czy obwiniony działał z zamiarem udaremnienia egzekucji, skoro nie wiadomo, o którą egzekucję chodzi w przypisanym mu czynie. Kolejny raz należy w tym miejscu przypomnieć, że wedle zapatrywań prawnych SN wykazanie, że obwiniony działał z zamiarem udaremnienia egzekucji, jest w tej sprawie kluczowe dla przypisania obwinionemu winy. Nie można w konsekwencji w realiach niniejszej sprawy „ograniczyć” opisu czynu wyłącznie do jego niekwestionowanego elementu, jakim jest odmowa zapłaty wierzytelności przez obwinionego i uznać go za winnego tak określonego czynu, ponieważ stanowiłoby to oczywistą obrazę art. 442 § 3 w zw. z art. 518 kpk.

Nie sposób również uznać, wbrew oczekiwaniu pokrzywdzonego wyrażonemu w piśmie z 23 maja 2023 r., że WSD jest władny dokonać prawidłowej redakcji przypisanego obwinionemu czynu w trybie art. 399 § 1 kpk. Przepis ten dotyczy bowiem zmiany kwalifikacji prawnej czynu a nie zmiany ustaleń faktycznych. Zresztą w postępowaniu II instancji zakaz zmiany ustaleń faktycznych (przy dozwolonej zmianie kwalifikacji prawnej czynu, ale tylko z zachowaniem reguł *ne peius*) jest wyrażony jednoznacznie w art. 455 kpk.

W tych okolicznościach sprawy orzeczenie OSD w zakresie rozpatrywanym w niniejszym orzeczeniu obciążone jest podnoszoną w odwołaniu przez obwinionego wadą w postaci błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Błąd ten miał kluczowy wpływ na treść tego orzeczenia, zatem w świetle art. 438 pkt 3 kpk nie mogło ono zostać utrzymane w mocy. Na podstawie art. 437 § 2 zdanie 2 kpk WSD nie był władny ograniczyć się do uchylecia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy OSD do ponownego odwołania. Nie zachodziła bowiem ani bezwzględna przyczyna odwoławcza (art. 439 § 1 kpk) ani przypadek określony w art. 454 kpk ani też nie zachodziła konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości. Z uwagi na to, że w świetle całości zgromadzonego materiału dowodowego brak było możliwości przypisania obwinionemu czynu zgodnego z jego opisem w pkt 2 zaskarżonego orzeczenia, zachodziła konieczność uniewinnienia obwinionego od przypisanego mu w tym punkcie czynu. W świetle skuteczności ww. zarzutu odwołania rozpatrywanie innych zarzutów okazało się zbędne.

Na podstawie § 2 uchwały nr 1/2022 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z 8 lipca 2022 r. w sprawie zmiany Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, WSD

zastosował przepisy kerp w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie tej uchwały.

O kosztach WSD orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 2 urp w zw. z § 1 ust. 1 pkt 2 uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z 20 marca 2015 r. w sprawie zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego.